

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Barrandov Studio a.s.**, se sídlem Praha 5 – Hlubočepy, Kříženeckého nám. 322/5, IČ: 28172469, zast. JUDr. Petrou Buzkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Na Příkopě 22, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **Dermacol, a.s.**, se sídlem Praha 6, Výtvarná 1023/4, zast. JUDr. Robertem Jehnem, advokátem se sídlem Praha 1, Školská 32, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27.9.2010, zn. sp.: O – 176522, č.j.: O – 176522/E27648/2009/ÚPV,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 29.7.2009, zn.sp.: O - 176522, č.j.: O - 176522/E7318/2008/ÚPV. Tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce, podaný podle ust. 32 odst. 1 ve spojení s ust. § 4 písm. g) a m) zákona č. 441/2003 Sb. o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), a rovněž návrh podaný podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., na

prohlášení ochranné známky č. 262708 ve znění „DC DERMACOL Filmstudio Barrandov“ za neplatnou.

S ohledem na skutečnost, že se vlastníkem napadené ochranné známky stala ke dni 25.1.2011 společnost Dermacol, a.s. a předchozí vlastník společnost Alphaduct, a.s. ve stanovené lhůtě soudu nesdělil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jednal soud jako s osobou zúčastněnou na řízení pouze se společností Dermacol, a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“).

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že rozhodnutí žalovaného a Úřadu jsou nezákonná. Správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, když dovodily, že vlastník prokázal, že podal přihlášku v dobré víře a není tak naplněna podmínka stanovená v ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. Tvrdil, že závěr žalovaného, podle kterého není naplněna podmínka relativní zápisné nezpůsobilosti stanovená v ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., neboť vlastník prokázal, že podal přihlášku v dobré víře, je nesprávný, absurdní, zjevně spekulativní a irelevantní pro posuzování daného případu. Uvedl, že absenci dobré víry či zlou víru lze ve stručnosti charakterizovat jako nepoctivý úmysl na straně přihlašovatele, který jedná určitým způsobem, přestože si je vědom bezprávnosti svého jednání nebo by si jí s ohledem na okolnosti měl být vědom. Pro účely posouzení dobré víry ve známkovém právu se zejména bere na zřetel, zda osoba, která podala přihlášku ochranné známky, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být logicky neznalá takového práva v době podání přihlášky ochranné známky, a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva. Dokazování nedobré víry je z povahy věci problematické, lze však na ni či na její nedostatek usuzovat z okolností provázející podání předmětné přihlášky ochranné známky. Konkrétně uvedl, že vlastník podal přihlášku ochranné známky obsahující prvky „FILMSTUDIO BARRANDOV“ pro kosmetiku ve třídě (3), ačkoliv nade vší pochybnost věděl nebo musel vědět, že jde z hlediska všech užitých slovních prvků o významově klamavé označení. Vlastník nemá nic společného s filmovou tvorbou, filmy nevytváří, neprodukuje, nepropaguje. Vlastníkovi musely být zřejmé určité relevantní skutečnosti, z nichž lze naopak jednoznačně dovodit mala fide vlastníka při podání přihlášky. Je pojmově vyloučeno, aby subjekt se sídlem v Brně užíval bona fide pro kosmetiku označení Filmstudio Barrandov. Tvrdil, že historické souvislosti, na které poukazuje žalovaný, jsou zcela irelevantní. Přihlašovatel ani společnost Dermacol, a.s. se žalobcem nijak nespolupracují a v době podání přihlášky nespolupracovali, o čemž svědčí již fakt, že žalobce podal námitky proti zveřejněné přihlášce ochranné známky. Je nepochybné, že prvky „Barrandov“, „Film“, „Studio“, užitě pohromadě v rámci jednoho označení jsou prvky příznačnými pro žalobce a jeho produkci, nikoli pro výrobky vlastníka. Pokud se předmětné slovní prvky objeví v označení výrobků či služeb jiného subjektu, bude takový výrobek či služba drtivou většinou spotřebitelské veřejnosti vnímána jako produkt žalobce, a to bez ohledu na komoditu. Na této skutečnosti nemůže mít žádný vliv ani to, že přihlašovatel, který s filmovým studiem, Prahou a Barrandovem nemá zhola nic společného - koupil ochrannou známku s těmito slovními prvky. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že mala fide vlastníka při podání přihlášky existovala a že návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou mělo být vyhověno, neboť bylo zasaženo do zákonem chráněných práv žalobce dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb.

Rovněž namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když dovodil, že ochranná známka nebude klamat veřejnost ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. Žalobce vytýkal žalovanému i to, že v rozporu se zákonem neshledal zápisnou nezpůsobilost předmětné ochranné známky v

souladu s ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. Tvrdil, že napadené známkové označení je klamavé směrem k veřejnosti (nejen vůči přihlašovatel). Závěry, které žalovaný učinil na stranách 21-24 napadeného rozhodnutí jsou dle žalobce spekulativní a účelové. To se týká nejen následujících tvrzení:

- „Slovní prvek „Filmstudio“ obsažený v rámci napadené ochranné známky nebude průměrný spotřebitel vnímat jako informaci o tom, že nabízený kosmetický produkt byl vyroben filmovým studiem, ale bude jej pravděpodobně vnímat tak, že jde o kosmetiku určenou pro dokonalé líčení, které lze přirovnat k filmovému.“ Žalobce byl přesvědčen o opaku. Namítal, že průměrný spotřebitel si bude dávat výrobek takto označený do souvislosti s tím, že byl vyroben filmovým studiem, a to zejména s ohledem na to, že po slovním prvku FILMSTUDIO následuje slovní prvek BARRANDOV. Průměrný spotřebitel pak v žádném případě nebude očekávat kosmetiku z Brna. Závěry žalovaného jsou tak spekulativní a nijak nepodložené.
- „...navrhovatel je filmovým studiem a jako takový je znám veřejnosti, ale nemá své ochranné známky zapsány pro kosmetické výrobky, kosmetiku neprodukuje, a tudíž ani veřejností s kosmetickými výrobky nemůže být spojován. Není žádný důvod pro to domnívat se, že spotřebitel mohl nabýt dojmu, že kosmetický výrobek opatřený napadenou ochrannou známkou bude spotřebitel spojovat s navrhovatelem.“ Rovněž tento názor je dle žalobce čistě spekulativní. Je naopak zřejmé z prostého nahlédnutí do obchodního rejstříku, že předmět podnikání žalobce je široký a obsahuje i položky, které s provozem filmového studia nijak nesouvisí.

Tvrdil, že žalovaný posuzoval, zda jsou vůči veřejnosti klamavé pouze jednotlivé slovní prvky ochranné známky, nezkoumal však klamavost ochranné známky jako celku po spojení takových slovních prvků.

Závěrem namítal, že žalovaný měl přihlídnout k tvrzení žalobce o tom, že přihlašovaná ochranná známka je klamavá a o tom, že se jedná ze strany přihlašovatele o jednání nekalosoutěžní. Žalovaný na straně 19 napadeného rozhodnutí konstatoval, že k tvrzení žalobce o tom, že jednání přihlašovatele je i jednáním nekalosoutěžním, není oprávněn se vyjádřit, protože řešení této otázky není v pravomoci žalovaného, přičemž dle Úřadu žalobce konkrétně neuvedl, o jaká rozhodnutí se opírá jeho tvrzení, že podle konstantní judikatury je žalovaný povinen zohlednit ve správním rozhodnutí i nekalosoutěžní aspekty projednávané věci, a proto se nebylo možné k tomuto tvrzení vyjádřit. Žalobce namítal, že žalovaný byl povinen zohlednit ve svém rozhodnutí zcela zřejmé nekalosoutěžní aspekty jednání vlastníka, a to především v souvislosti s tím, že přihlašované označení je označením zcela zjevně klamavým, čehož si vlastník musel být vědom. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2002, ve kterém je mj. konstatováno, že i v řízení o ochranných známkách je třeba závazek plynoucí z článku 10. bis Pařížské unijní úmluvy mít na zřeteli, a to především jako výkladové pravidlo při posuzování, zda zápisem označení či ochranné známky v dané věci není odnímána smlouvou zaručená ochrana. Žalovaný se však v rozporu s výše uvedeným pravidlem jakkoli odmítl zabývat tvrzením žalobce o nekalosoutěžních aspektech daného případu.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud po provedeném řízení zrušil žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Následně konstatoval, že napadená barevná slovní ochranná známka č. 262708 „DC DERMACOL Filmstudio Barrandov“ v grafickém provedení byla přihlášena s právem přednosti ode dne 7.2.2002 a do rejstříku ochranných známek zapsána dne 10.5.2004 pro výrobky zařazené do třídy 3 mezinárodního třídění výrobků a služeb, a to kosmetiku. Dále se žalovaný věnoval zkoumání opodstatněnosti návrhů na prohlášení napadené ochranné známky

za neplatnou podaných podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s jeho ust. § 4 písm. m) a podle ust. § 32 odst. 3 téhož zákona ve spojení s jeho ust. § 7 odst. 1 písm. k). Tyto návrhy byly odůvodněny tím, že přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře, neboť vlastník napadené ochranné známky při podání její přihlášky dle tvrzení žalobce věděl, že s ohledem na slovní prvky „Filmstudio Barrandov“ jde o klamavé označení, neboť vlastník napadené ochranné známky nemá nic společného s filmovou tvorbou, filmy nevytváří, neprodukuje, nepropaguje, a ani nemá sídlo v Praze na Barrandově, nýbrž vyrábí a prodává kosmetiku a sídlo má v Brně. Vlastník napadené ochranné známky podle žalobce věděl, nebo z databáze ochranných známek a obchodního rejstříku mohl vědět, o existenci žalobce, jehož obchodní firma a po desetiletí budovaná a notoricky známá známková řada je založena na stejných slovních prvcích jako napadená ochranná známka. Proto podle žalobce muselo být vlastníkově napadené ochranné známky zřejmé, že pokud si spotřebitel zakoupí výrobek pod označením obsahujícím slovními prvky „Filmstudio Barrandov“, nebude očekávat kosmetiku z Brna, nýbrž produkt žalobce. Žalovaný k tomu uvedl, že v případě návrhu podaného ve spojení s ust. § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. se jedná o absolutní výlukou ze zápisu označení do rejstříku ochranných známek, kdy zákon požaduje, aby skutečnost, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře, byla zjevná, tj. vztahuje se na nejvýraznější případy spekulativního jednání přihlašovatele, resp. vlastníka, kdy Úřad může spolehlivě shledat absenci dobré víry z okolností přihlášení či přímo z vlastního označení, jímž např. může být označení u spotřebitelů známé pro jinou osobu apod. Dále žalovaný uvedl, že důvody zakotvené v ust. § 4 zákona č. 441/2003 Sb. jsou důvody veřejnoprávními a na základě tohoto ustanovení tedy nelze podat návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z důvodu zásahu do soukromých práv jednotlivých osob poškozených ochrannou známkou či její přihláškou. V takovém případě je možno podat návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou ve spojení s ust. § 7 citovaného zákona, tj. v rámci důvodů pro podání námitek. V tomto konkrétním případě, tj. za situace, kdy je namítáno, že došlo k dotčení práv třetí osoby přihláškou napadené ochranné známky, jež nebyla podána v dobré víře, je jím ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb.

Žalovaný tak přistoupil k přezkoumání návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou uplatněného podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. s odkazem na ust. § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. Nedostatek dobré víry při podání přihlášky ochranné známky je v rámci tohoto ustanovení veřejnoprávním důvodem zápisné nezpůsobilosti příslušného označení tehdy, jestliže takové označení zjevně poškozuje zájem veřejnosti a také se jí týká. Zjevnost nedostatku dobré víry při podání přihlášky napadené ochranné známky musí být zřejmá již při provádění jejího průzkumu, nebo z argumentů a důkazů podaných veřejností, a tedy i žalobcem. Žalobce však v návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou neuvedl žádné veřejnoprávní důvody zápisné nezpůsobilosti označení, ani se těchto důvodů netýká předložený doklad, pouze uvedl výše zmíněné důvody soukromoprávního charakteru, které budou přezkoumány v rámci posouzení návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. Žalovaný proto návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaný ve spojení s ust. § 4 písm. m) téhož zákona shledal jako neopodstatněný.

Dále žalovaný přistoupil k posouzení opodstatněnosti návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. V souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 1 As 3/2008 ke zjištění nedostatku dobré víry postačí, když přihlašovatel věděl nebo při vynaložení obvyklé míry opatrnosti a s ohledem na všechny okolnosti případu mohl vědět o existenci ochranné známky namítajícího, resp. navrhovatele. Opačný přístup by znamenal citelné snížení ochrany vlastníků obchodních známek, či potenciálních namítajících či

navrhovatelů, neboť dokazování pouhé subjektivní vědomosti přihlašovatele či vlastníka by v některých případech nemuselo být proveditelné, resp. by bylo značně komplikované, ne-li nemožné. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., je nutné posoudit několik podmínek. Za prvé, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky či práva na označení namítajícího, resp. navrhovatele, dále zda přihlášením ochranné známky k ochraně došlo k poškození namítajícího, resp. navrhovatele, a zda existuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele, resp. vlastníka, leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítajícím, resp. navrhovatelem. Jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru namítajícím, resp. navrhovatelem, doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel, resp. vlastník.

Poznamenal, že si je vědom obtížnosti dokazování nedobré víry, neboť ta představuje vnitřní psychický vztah jednatelického subjektu, který sám o sobě nelze přímo dokazovat. Lze však na něj, či na jeho nedostatek, usuzovat z okolností, za nichž se tento psychický stav projevuje. Jelikož princip dobré či nedobré víry není v zákoně konkrétně definován, při posuzování její existence je nutné přihlížet k judikatuře v této věci, tj. k rozhodovací praxi soudů a úřadů průmyslového vlastnictví. K této otázce se vztahuje rozhodnutí zrušovací divize Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu č. C000616979/1 ze dne 16.10.2000 a č. C000479899/1 ze dne 25.10.2000. Zde je nedobrá víra chápána jako opak dobré víry, kromě jiného všeobecně zahrnující nebo znamenající skutečný či nepřímý podvod nebo cíl uvést někoho v omyl či jej oklamat, nebo jiný nepoctivý motiv. Lze ji tedy koncepčně chápat jako nepoctivý úmysl, resp. jako nekalé jednání postrádající čestný úmysl na straně přihlašovatele v době podání přihlášky ochranné známky. Na navrhovateli tedy leží důkazní břemeno, pokud jde o prokazování toho, zda vlastník napadené ochranné známky věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranných známek navrhovatele a rovněž zda přihlášením ochranné známky k ochraně došlo k poškození navrhovatele.

S ohledem na okolnost, že filmová studia v Praze na Barrandově mají mnohaletou tradici a vzhledem ke skutečnostem, které ve svých podáních uváděl a v předložených dokladech prokazoval vlastník napadené ochranné známky, lze dospět k jednoznačnému závěru, že vlastník v době podání přihlášky napadené ochranné známky věděl o činnosti žalobce či jeho právních předchůdců v rámci existence filmových studií na Barrandově, a lze usoudit i to, že s vysokou pravděpodobností věděl či alespoň mohl mít představu o existenci ochranných známek žalobce či jeho právních předchůdců. V této otázce lze tedy dospět k závěru, že ač žalobce k prokázání svých tvrzení předložil pouze jediný doklad, jímž poukázal na existenci svých zapsaných ochranných známek tvořících známkovou řadu, s ohledem na logiku věci lze s vysokou mírou pravděpodobnosti splnění této podmínky předpokládat.

Nejinak je tomu však i v případě druhé z podmínek, jejíž prokazování je rovněž věcí žalobce, tedy zda přihlášením ochranné známky k ochraně došlo k poškození žalobce, resp. zda podáním přihlášky napadené ochranné známky mohl být žalobce dotčen ve svých právech. Žalobce se domnívá, že splnění této podmínky je nasnadě, a žalovaný tomuto tvrzení odchylně od názoru orgánu prvního stupně řízení přisvědčil, neboť ač nebylo splnění této podmínky žalobcem přímo prokázáno, lze k závěru o jejím splnění dospět na základě logické úvahy. Je reálné, že by se spotřebitelé mohli domnívat, že v případě výrobků přihlašovatele jde o výrobky produkované žalobcem. Žalovaný tak usoudil po zohlednění rozhodnutí ve zn. sp. 0-423276, na nějž žalobce v rozkladu v souvislosti s otázkou dotčení jeho práv podáním přihlášky napadené ochranné známky odkázal a v němž bylo o této otázce usouzeno obdobně. K tomuto závěru přispěl i doklad č. 1 (přehled ochranných známek žalobce), předložený žalobcem, z něhož vyplývá, že žalobce vlastní velké množství ochranných známek, tvořících známkovou řadu, založených na slovním prvku „Barrandov“.

Žalovaný v intencích rozhodnutí Nejvyššího správního sp.zn.: 1 As 3/2008 dále zjišťoval, zda se vlastníkovvi napadené ochranné známky předloženými doklady podařilo prokázat, že podal přihlášku napadené ochranné známky v dobré víře, a dospěl k následujícím závěrům.

Pro objasnění skutečností rozhodujících pro toto řízení bylo nutno nejprve se zabývat historií zápisu ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, na níž vlastník napadené ochranné známky ve svých podáních odkazoval, jejímž přihlašovatelem bylo Filmové studio Barrandov, Praha, které se po zápisu tohoto označení do rejstříku ochranných známek stalo jejím vlastníkem. Ochranná známka č. 164702 tak měla chronologicky tyto vlastníky:

- Filmové studio Barrandov, Praha, s účinností ode dne 20.2.1981 do dne 1.1.1991;
- DERMACOL - státní podnik, Praha, s účinností ode dne 1.1.1991 do dne 1.5.1992, a to na základě Zakládací listiny státního podniku DERMACOL; zakladatelem tohoto subjektu bylo Ústřední ředitelství Československého filmu, což byla nadpodniková hospodářská organizace, jíž bylo Filmové studio Barrandov, Praha, tedy původní vlastník předmětné ochranné známky č. 164702, podřízeno;
- Dermacol a.s., Praha, s účinností ode dne 1.5.1992 do dne 29.1.2008, na níž přešel v rámci privatizace majetek státního podniku DERMACOL, a to včetně ochranné známky č. 164702;
- Alphaduct, a.s., Brno, s účinností ode dne 29.1.2008.

Tento současný vlastník ochranné známky č. 164702 a vlastník napadené ochranné známky č. 262708 je se společností Dermacol a.s. personálně propojen, přičemž obchodní spolupráce těchto dvou subjektů je zřejmá i z podání vlastníka napadené ochranné známky obsažených v tomto spisu a v souvisejících spisech zn. O-460431 a O-52109, na něž vlastník odkazoval. Z těchto spisů je rovněž zřejmé, že si vlastník napadené ochranné známky toto označení nezvolil náhodně, ale že jde o označení, jež je tvořeno shodnými slovními prvky jako ochranná známka č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“ (zn. sp. O-52109), kterou vlastník napadené ochranné známky v současnosti rovněž vlastní. Z obsahu spisu je rovněž zřejmé, že se společností Dermacol a.s., Praha, jež je dřívějším vlastníkem ochranné známky č. 164702, žalobce v době podání přihlášky napadené ochranné známky obchodně spolupracoval. Dále z dokladu č. 1 (CD obsahující filmový dokument „Dermacol Barrandov“) vyplývá, že v rámci spolupráce Filmového Studia Barrandov, Praha, jež bylo původním vlastníkem ochranné známky č. 164702, a odborníků z Ústavu lékařské kosmetiky v Praze, byl v šedesátých letech minulého století vyvinut silně krycí make-up. Z toho je zřejmé, že se jednalo o výrobek určený především k líčení herců a hereček v rámci filmování, a z dokladu č. 9 (dokument „Výzkum hodnocení kosmetických značek“) předloženého vlastníkem napadené ochranné známky lze dospět k závěru, že devět procent spotřebitelů si vybaví ve spojení se značkou „DERMACOL“ filmovou kosmetiku Barrandov. Na této skutečnosti nic nemění to, že předmětná ochranná známka není zapsána pro společnost Dermacol a.s., když ve zn. sp. O-52109 zapsaná ochranná známka č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“ byla dříve vlastněna společností Dermacol a.s. a následně byla převedena na společnost Alphaduct, a.s., tedy v tomto řízení vlastníka napadené ochranné známky, přičemž společnost Dermacol a.s. měla možnost podat návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, pokud by se cítila být jakkoliv dotčena ve svých právech. Lze tedy vnímat jako oprávněné, že vlastník napadené ochranné známky v rámci propagace jím distribuované kosmetiky na tuto tradici značky „DERMACOL“, která je historicky spjata s filmovými studii na Barrandově, odkazuje i tou formou, že si přihlásí k ochraně označení naznačující, že jde o kosmetické přípravky určené k dokonalému líčení, které lze přirovnat k „filmovému“, používané ve filmovém průmyslu, což je v myslích spotřebitelů tradičně spojováno s oblastí v Praze na Barrandově.

Lze tedy dospět k závěru, že se vlastníkovvi napadené ochranné známky podařilo prokázat, že v době podání přihlášky napadené ochranné známky byl v dobré víře a že jeho cílem nebylo, jak se domnívá žalobce, přihlásit si předmětné označení k ochraně s nepoctivými či

spekulativními úmysly za účelem dosažení zisku z očekávané známkové transakce, nýbrž odkázat na tradici a historické kořeny značky „DERMACOL“, kterou distribuuje v rámci České republiky, a přidat k jím v současnosti vlastněné ochranné známce č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“ další ochrannou známku obsahující shodné prvky. Žalovaný shledal jako velmi pravděpodobné, že vlastník napadené ochranné známky obsaženými slovními prvky chtěl odkázat obecně na souvislost značky „DERMACOL“ s filmovou tvorbou či filmováním jako takovým, uskutečňovaným tradičně v Praze v lokalitě Barrandov, a nikoliv odkázat konkrétně na osobu žalobce, jenž tyto prvky ve svých označeních také užívá. Skutečnost, že vlastník napadené ochranné známky není tradičním výrobcem kosmetiky „DERMACOL“, není rozhodná, neboť společnost Alphaduct, a.s., která je od počátku vlastníkem napadené ochranné známky, je dle dostupných informací distributorem této kosmetiky pro Českou republiku, vlastník napadené ochranné známky se společností Dermacol a.s. úzce spolupracuje, přičemž tato společnost měla v případě zásahu do svých práv možnost bránit se proti přihlášce napadené ochranné známky námitkami či po zápisu ochranné známky do rejstříku návrhem na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, avšak neučinila tak. Za dané situace nelze spatřovat nic negativního na tom, že ač vlastník napadené ochranné známky není tradičním výrobcem kosmetiky „DERMACOL“, odkazuje v rámci svých obchodních aktivit v souvislosti s distribucí kosmetiky této značky na její tradici.

Žalovaný tedy na základě výše uvedených zjištění dospěl k závěru, že žalobce unesl důkazní břemeno, pokud jde o prokazování oprávněnosti návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., neboť na základě jeho tvrzení bylo možno dospět logickou úvahou k závěru, že vlastník napadené ochranné známky věděl či měl vědět o existenci ochranných známek žalobce a dále že byl přihlášením napadeného označení k ochraně dotčen ve svých právech, avšak vlastníkovvi napadené ochranné známky se zároveň podařilo jím předloženými doklady prokázat, že při podání přihlášky napadené ochranné známky byl v dobré víře a tím i ospravedlnil své jednání. Vzhledem k těmto okolnostem žalovaný konstatoval, že ani návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaný podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) nebyl opodstatněný.

Dále uvedl, že k tvrzení žalobce, že jednání vlastníka napadené ochranné známky je i jednáním nekalosoutěžním, není žalovaný oprávněn se vyjádřit, protože řešení této otázky není v pravomoci Úřadu, přičemž žalobce konkrétně neuvedl, o jaká rozhodnutí se opírá jeho tvrzení, že podle konstantní judikatury je Úřad povinen zohlednit ve správním rozhodnutí i nekalosoutěžní aspekty projednávané věci, a proto se nebylo možno k tomuto tvrzení blíže vyjádřit.

K dalšímu tvrzení žalobce, podle kterého Úřad na jednu stranu kritizoval žalobce, že se mu nepodařilo důkazně doložit skutečnosti neprokazatelné, nicméně na první pohled zřejmé, a na druhou stranu ve prospěch vlastníka spekuloval o jeho dobrých úmyslech, uvedl, že na rozdíl od Úřadu žalovaný konstatoval, že dvě podmínky pro shledání oprávněnosti návrhu, jejichž prokazování je na žalobci, byly splněny. To, co žalobce nazývá spekulací o dobrých úmyslech vlastníka napadené ochranné známky, je postup v intencích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 1 As 3/2008, tedy zjišťování, zda za naplnění dvou podmínek nutných pro shledání oprávněnosti návrhu existují na straně vlastníka napadené ochranné známky důvody, kterými by bylo možno jeho jednání ospravedlnit. K tomuto tvrzení žalobce tedy nebylo v průběhu řízení přihlédnuto.

Dále se žalovaný zabýval oprávněností návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou z důvodu uvedeného v ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. za použití ust. § 4 písm. g) téhož zákona, přičemž konstatoval následující. Podle zmíněného ustanovení se klamavým označením rozumí především takové, které může spotřebitelskou veřejnost uvést v omyl nebo jí jakkoliv klamat o povaze či jakosti zboží, způsobu zhotovení, vlastnostech případně o zeměpisném původu, který neodpovídá skutečnému místu původu označeného zboží. Z podaného návrhu je zřejmé, že napadená barevná slovní ochranná známka č. 262708 ve znění

„DC DERMACOL Filmstudio Barrandov“ v grafickém provedení je podle něho klamavá s ohledem na skutečnost, že obsahuje slovní prvky „Filmstudio“ a „Barrandov“.

Žalovaný uvedl, že v rámci ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. se jedná o absolutní výlukou ze zápisné způsobilosti, která se zkoumá objektivně, ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám, nikoliv ve vztahu ke konkrétním třetím osobám. Aplikace ustanovení o klamavosti dle § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. přichází v úvahu tehdy, když určitou klamavou praktikou jsou výrazněji dotčeny veřejné zájmy. Naznačuje to i konkrétní formulace zmíněného ustanovení, když mluví o možnosti klamat veřejnost. Klamavost a nepravdivost označení by měla být zřejmá především ze samotné ochranné známky, tj. např. na základě porovnání údajů obsažených v ochranné známce se seznamem výrobků a služeb a s ostatními údaji v ochranné známce obsaženými. Za klamavá jsou obecně považována ta označení, z jejichž obsahu by bylo možno usoudit, že zboží takovým označením opatřené má určité vlastnosti (pokud jde o druh, jakost, účinek výrobku apod.), které ve skutečnosti nemá, označení, jejichž užití v obchodě je schopno klamat veřejnost, pokud jde o původ, způsob zhotovení, vhodnost použití nebo množství zboží apod., nebo poukazuje-li označení na nepravdivé okolnosti, které přímo či nepřímo vytvářejí dojem, že jde o výrobek či službu jiného subjektu. Tento postup odpovídá rovněž závazku, který na sebe vzala Česká republika v článku 10 bis Pařížské unijní úmluvy a v článku 22 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS). Podstatou tohoto ustanovení není tedy zkoumat, zda je označení klamavé ve vztahu k žalobci, ale pouze to, zda je klamavé obecně ve vztahu k veřejnosti jako takové, tedy ve vztahu k nespecifikovanému a neohrazenému množství osob, jejichž společné veřejné zájmy by mohly být klamavosti označení dotčeny.

Pokud jde o slovní prvek „Filmstudio“ žalovaný dospěl k závěru, že ve vztahu k tomuto prvku nelze klamavost označení spatřovat, jelikož v případě, že si spotřebitel zakoupí kosmetický výrobek, jistě se nebude domnívat, že jde o produkt filmového průmyslu či filmového studia. Přestože vlastník napadené ochranné známky není filmovým studiem, nelze dospět k závěru, že je tento slovní prvek ve vztahu k vlastníkovi či k výrobkům, pro které je napadená ochranná známka zapsána v rejstříku ochranných známek, prvkem klamavým. V této souvislosti uvedl, že v současnosti již není obvyklé, aby byla kosmetika vyvíjena a vyráběna filmovými studii ve spolupráci s dermatology, jak tomu bylo dříve, nýbrž kosmetickými společnostmi. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný dospěl k závěru, že slovní prvek „Filmstudio“ obsažený v rámci napadené ochranné známky nebude průměrný spotřebitel vnímat jako informaci o tom, že nabízený kosmetický produkt byl vyroben filmovým studiem, ale bude jej pravděpodobně vnímat tak, že jde o kosmetiku určenou pro dokonalé líčení, které lze přirovnat k „filmovému“. Spotřebitelé tedy v důsledku přítomnosti slovního prvku „Filmstudio“ v rámci napadené ochranné známky nebudou u výrobků vlastníka napadené ochranné známky očekávat vlastnosti, které tyto výrobky nemají. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný konstatoval, že slovní prvek „Filmstudio“ nelze považovat za prvek klamavý.

Co se týká slovního prvku „Barrandov“ žalovaný konstatoval, že je nepravděpodobné, že by z užití tohoto slovního prvku v rámci napadené ochranné známky spotřebitel nabyl dojmu, že nabízené výrobky jsou vyráběny v Praze v lokalitě Barrandov, což u vlastníka není naplněno. K tomuto závěru dospěl žalovaný po zvážení skutečnosti, že území Barrandova je známé jako místo, v němž se nacházejí filmové ateliéry, ale nejde oblast, která by byla tradičně spjata s výrobou kosmetických prostředků, pro něž je zapsána napadená ochranná známka. V rámci posouzení návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s jeho ust. § 4 písm. g) je nutno zohlednit faktory, které se na otázce klamavosti označení podílejí. Žalovaný uvedl, že z tohoto ustanovení zákona se nelze domnívat, že ze zápisu do rejstříku ochranných známek je nutno automaticky vyloučit všechna označení obsahující zeměpisný údaj, který se neshoduje se sídlem vlastníka napadené ochranné známky. Tento postup je nutno především uplatňovat v případě označování zboží nebo služeb, jejichž vlastnosti jsou zeměpisnou lokalitou ovlivněny, tj. které taková lokalita výlučně umožňuje (přírodní podmínky, jedinečný, resp. jinde neopakovatelný způsob výroby atd.). V tom případě by poskytnutí ochrany výrobkům či službám pod specifickým zeměpisným označením pro subjekty

působící v odlišné geografické oblasti nutně klamavost vyvolalo. Žalovaný konstatoval, že při posuzování klamavosti je nutno zejména zkoumat, zda dané označení, resp. jeho slovní prvek, shodné se zeměpisným údajem, skutečně může u průměrného spotřebitele vyvolat mylnou představu ohledně původu výrobků nebo služeb vlastníka ochranné známky, ale pouze za situace, kdy je předmětná lokalita známá jako oblast tradiční produkce určitého druhu výrobků či poskytování druhu služeb, jako je např. Švýcarsko u spotřebitelů chápáno jako území spjaté s tradiční výrobou čokolády apod. Naproti tomu, jak vyplývá z dosavadní rozhodovací praxe na národní i mezinárodní úrovni, není překážkou zápisu označení do rejstříku, když např. označení přihlašované pro zmrzlinu obsahuje zeměpisný údaj „MANHATTAN“, neboť tato zeměpisná oblast není produkcí zmrzlin nijak proslulá. Takové označení v uvedeném případě tedy nelze chápat jako klamavé, i když obsahuje zeměpisný údaj, který s označením, osobou vlastníka ani s místem původu výrobků nemá žádnou souvislost (obdobně jako v případech ochranných známek ve znění „Rimmel London“ a „MAYBELLINE NEW YORK“. Stejně tak je tomu i v případě zde posuzovaném, neboť oblast Barrandova je sice lokalitou, která je u veřejnosti proslulá tím, že tam sídlí filmové ateliéry, ale nejedná se o území, které by bylo spotřebitelům známo jako oblast tradiční výroby kosmetiky. Za této situace tedy není na závadu, když vlastník napadené ochranné známky obsahující slovní prvek „BARRANDOV“ zapsané pro různé kosmetické výrobky sídlí v Brně. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný konstatoval, že ani slovní prvek „BARRANDOV“ není klamavý ve vztahu k vlastníkovi napadené ochranné známky.

Dále se žalovaný blíže vyjádřil k tvrzení žalobce, že napadená ochranná známka je klamavou ve vztahu k jejímu vlastníkovi, tj. společnost Alphaduct, a.s., s ohledem na obsažené slovní prvky „FILMSTUDIO“ a „BARRANDOV“. Z obsahu rozkladu vyplývá, že žalobce toto své tvrzení odůvodňuje tím, že vlastník napadené ochranné známky není právním nástupcem v rámci pokračování tradiční výroby kosmetiky ve spojení s filmovými ateliéry v Praze - Barrandově, kterým se cítí být právě žalobce. Rozhodnou skutečností je za dané situace to, že napadená ochranná známka je vlastněna společností Alphaduct, a.s., která je pro Českou republiku distributorem kosmetiky „DERMACOL“, jež má mnohaletou tradici výroby, která byla od počátku spjata s filmovými ateliéry v Praze na Barrandově. Je tedy možno chápat jako oprávněné, že vlastník napadené ochranné známky tímto označením odkazuje na historickou tradici značky „DERMACOL“ spjatou s filmovými ateliéry na Barrandově. Pokud jde o posouzení klamavosti prvků „FILMSTUDIO“ a „BARRANDOV“ ve vztahu k vlastníkovi napadené ochranné známky odkázal žalovaný na zdůvodnění uvedené výše.

Žalovaný se dále vyjádřil k tvrzení žalobce, že užívání slovních prvků „Filmstudio/studio“ a „Barrandov“ společně v rámci jednoho označení je pro něho příznačné, neboť je vlastníkem známkové řady založené na existenci těchto prvků s tím, že když zmíněné prvky budou obsaženy v rámci označení výrobku jiného subjektu, bude se spotřebitel domnívat, že jde o produkt žalobce bez ohledu na komoditu. Toto tvrzení žalovaný posoudil jako nedůvodné s ohledem na skutečnost, že žalobce je filmovým studiem a jako takový je také znám veřejnosti, ale nemá své ochranné známky zapsány pro kosmetické výrobky, kosmetiku neprodukuje, a tudíž ani veřejností s kosmetickými výrobky nemůže být spojován. Není žádný důvod pro to domnívat se, že by spotřebitel mohl nabýt dojmu, že kosmetický výrobek opatřený napadenou ochrannou známkou bude spotřebitel spojovat se žalobcem. Žalovaný zmínil, že s právem přednosti ode dne 13.1.1995 byly do rejstříku ochranných známek zapsány ochranné známky č. 195961 ve znění „KRÁTKÝ FILM BARRANDOV“ a č. 195962 ve znění „K Film Barrandov“ pro jiného vlastníka, jímž byla společnost KRÁTKÝ FILM PRAHA a.s., které zanikly uplynutím doby jejich ochrany, z čehož je zřejmé, že užití slovního prvku „Barrandov/BARRANDOV“ a slovního prvku „FILM“ či prvku od něho odvozeného nelze spojovat pouze se žalobcem.

S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaný podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 4 písm. g) téhož zákona shledal jako neopodstatněný.

Na základě výše uvedeného žalovaný rozklad žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí Úřadu.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval svá tvrzení z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení v plném rozsahu souhlasila s argumentací žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Dále uvedla, že historické souvislosti vzniku značky „DERMACOL“ jsou zásadní podstatou případu. Žalobce netvrdil a ani neprokázal, že by kosmetika „DERMACOL“ nevznikla ve filmových studiích na Barrandově, přičemž takovou skutečnost ani žádným způsobem prokázat nemůže. V ohledu tradice značky „DERMACOL“ není totiž vůbec možné hovořit o jakékoliv klamavosti, kdy zúčastněné osobě jako současnému vlastníkov napadané ochranné známky nemůže být bráněno, aby v rámci produkce výrobků „DERMACOL“ na tradici těchto výrobků legitimně odkazovala, přičemž má ve svém majetku i další dvě ochranné známky se shodnými slovními prvky. K tomu odkázala na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 11.7.2009, č.j.: C-529-07 ve věci „Zajíček Lindt“, ve kterém Evropský soudní dvůr vytyčil pro posouzení neexistence dobré víry následující faktory:

1. Skutečnost, že si je přihlašovatel vědom, nebo si musí být vědom toho, že třetí osoba používá přinejmenším v jednom členském státě totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá.

Žalobce nemá žádnou ochrannou známku, která by byla zapsána pro kosmetické výrobky či jiné výrobky, jež by mohly být nějakým způsobem zaměnitelné s kosmetickými produkty značky „DERMACOL“ zúčastněné osoby. Tím tedy nemůže být splněna výše uvedená podmínka.

2. Úmysl přihlašovatele zabránit této třetí osobě v dalším používání takového označení.

Zúčastněná osoba jako vlastník napadané ochranné známky nemá a nikdy neměla žádný úmysl jakkoliv žalobce omezovat při užívání jeho zapsaných ochranných známek. Tím tedy není splněna ani tato podmínka.

3. Úroveň právní ochrany, které požívají označení třetích osob a označení, jeho zápis je požadován.

Zúčastněná osoba je stále vlastníkem ochranné známky „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, číslo spisu 52109 (tedy ochranné známky se stejnými slovními prvky, které obsahuje namítaná ochranná známka), která požívá práva přednosti ode dne 30.1.1981 před veškerými namítanými ochrannými známkami žalobce, jež požívají práva přednosti nejdříve od roku 1995. Napadaná ochranná známka je pouze rozšířením známkové řady zúčastněné osoby jako vlastníka výše uvedené ochranné známky s dřívějším právem přednosti, přičemž v době podání přihlášky napadané ochranné známky neměl žalobce proti této přihlášce žádná negativní stanoviska, jinak by proti přihlášce jistě podal námitky.

Dle zúčastněné osoby není v projednávaném případě splněna ani jedna z podmínek stanovených Evropským soudním dvorem pro naplnění předpokladu neexistence dobré víry u přihlašovatele namítané ochranné známky.

K tvrzením žalobce o nekalosoutežním jednání zúčastněná osoba sdělila, že tato nemohou být vůbec v předmětném řízení projednávána, a to ani okrajově. Podstata posouzení otázky klamavosti přihlašovaného označení spočívá v posouzení obecné otázky, zda vlastník ochranné známky může legitimně odkazovat na místo samotného vzniku označení tvořícího ochrannou známku, za konkrétních okolností daného případu tedy zda vlastník napadané ochranné známky může v rámci své ochranné známky legitimně odkazovat a okolnost dlouhodobého propojení celé kosmetické řady značky „DERMACOL“ s filmovými studií na Barrandově, nebo zda je takový odkaz možné chápat jako nepřipadný. Podle zúčastněné

osoby v případě, že takový odkaz je pravdivý, přičemž ve filmových studiích na Barrandově kosmetická značka „DERMACOL“ přímo vznikla, nelze vlastníkově napadané ochranné známky spravedlivě odepírat právo upozornit na historický vznik označení, protože by se jednalo o neodůvodněné odmítnutí poskytnutí ochrany určitému pravdivému označení a snížení jeho soutěžní funkce jako ochranné známky. Pokud vlastník napadané ochranné známky v rámci jednotlivých prvků ochranné známky pravdivě odkazuje na její samotný původ, není důvodu, proč chápat takový odkaz jako klamavý. V této souvislosti je možné poukázat i na rozhodovací praxi žalovaného a Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (OHIM), dle které není považované za klamavé označení, jež v sobě odkazuje například odkaz na historický rok vzniku nebo místo vzniku označení, přestože majitelem takové ochranné známky je společnost, která vznikla později a nemá s datem vzniku ani s místem vzniku označení nic společného. Takových příkladů je poměrně mnoho, přičemž je možné poukázat například na kombinovanou ochrannou známku „Ludwig Anno 1972 Bořetice“, evidovanou pod číslem spisu O-464315 pro majitele společnosti VINNÉ SKLEPY ROZTOKY s.r.o., apod.

Uzavřela, že s ohledem na znalost a rozšířenost kosmetické značky „DERMACOL“ mezi veřejností nemůže v žádném případě být v zájmu vlastníka napadané ochranné známky jakkoliv napodobovat označení užívaná žalobcem. Dominantními prvky napadané ochranné známky jsou prvky „DC“ a „DERMACOL“. Pokud by snad vlastník napadené ochranné známky měl v úmyslu klamat veřejnost, pravděpodobně by zvolil jako dominantní prvky „Filmstudio“ a „Barrandov“.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. do rejstříku se nezapíše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítka") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.

Podle ust. § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Podle ust. § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a

doložen důkazy. Považuje se za podaný až po zaplacení správního poplatku podle zvláštního právního předpisu.

Soud posoudil námitky žalobce takto:

Námitku žalobce, podle které správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, když dovodily, že vlastník prokázal, že podal přihlášku v dobré víře a není tak naplněna podmínka stanovená v ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., neshledal soud oprávněnou. Při posouzení výše uvedené námitky soud obdobně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, č.j.: 1 As 3/2008 – 195 (blíže viz www.nssoud.cz). Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že při posuzování, zda jsou dány důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou kvůli tomu, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře je nutné zhodnotit, jestli přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumcí dobré víry přihlašovatele a s ust. § 34 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. leží důkazní břemeno prvních dvou uvedených podmínek na navrhovateli, resp. namítateli. Až pokud jsou skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, je na přihlašovatele, aby případně předložil důkazy prokazující naopak jeho dobrou víru. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zdůraznil, že samotná vědomost přihlašovatele o existenci ochranné známky není dostatečným důvodem pro prohlášení ochranné známky za neplatnou pro nedostatek dobré víry. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. Musí zde tedy existovat určitá újma na straně namítatele a rovněž určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením příslušné známky.

Otázkou existence dobré víry při podávání přihlášky ochranné známky se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku, na který poukazovala osoba zúčastněná, tj. v rozsudku ze dne 11.6.2009, ve věci C-529/07. V uvedeném rozsudku Soudní dvůr EU konstatoval, že *„okolnost, že přihlašovatel si je vědom nebo si musí být vědom, že třetí osoba přinejmenším v jednom členském státě již dlouhou dobu užívá totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, které je zaměnitelné s označením, o jehož zápis žádá, nepostačuje samo o sobě k tomu, aby byla prokázána neexistence dobré víry přihlašovatele. Pro účely posouzení neexistence dobré víry, je tedy třeba rovněž vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu“*.

V projednávaném případě z obsahu spisového materiálu a rovněž z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplynulo, že napadená barevná slovní ochranná známka č. 262708 ve znění „DC DERMACOL Filmstudio Barrandov“ byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 10.5.2004, s právem přednosti ode dne 7.2.2002, pro výrobky a služby uvedené ve třídě 3 mezinárodního třídění výrobků a služeb, konkrétně pro kosmetiku. Přihlašovatelem a původním vlastníkem uvedené ochranné známky byla společnost Alphaduct, a.s. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o splnění prvních dvou důvodů nezbytných pro prohlášení ochranné známky za neplatnou, tj. že společnost Alphaduct, a.s. věděla nebo vzhledem k okolnostem měla vědět o existenci ochranných známek žalobce a že žalobce byl přihlášením napadené ochranné známky dotčen ve svých právech. Následně žalovaný v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. a výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzoval naplnění 3. důvodu, tj. zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Jinými slovy, zda se vlastnickovy napadené ochranné známky (společnost Alphaduct, a.s.) podařilo prokázat, že podal přihlášku v dobré víře, a tím ospravedlnit své jednání. Soud má ve shodě se žalovaným

za to, že pro posouzení existence dobré víry vlastníka předmětné ochranné známky má zcela zásadní význam historie zápisu slovní ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, a tedy i historie vzniku kosmetiky Dermacol, neboť s nimi je napadená ochranná známka úzce spjata. Původním vlastníkem výše uvedené ochranné známky bylo Filmové studio Barrandov, Praha. Toto filmové studio ve spolupráci s Ústavem lékařské kosmetiky v Praze vyvinulo v 60. letech silně krycí make-up Dermacol, a to za účelem líčení herců během natáčení filmů. Produkt, který byl původně určen pro potřeby filmového průmyslu, se záhy začal vyrábět i pro potřeby běžných spotřebitelů. Následně došlo k převodu předmětné slovní ochranné známky, a to na státní podnik DERMACOL, poté na společnost DERMACOL a.s. a konečně na společnost Alphaduct, a.s. Tato společnost je vlastníkem i napadené ochranné známky (ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí). Společnost Alphaduct, a.s. ochrannou známkou „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“ užívá v rámci distribuce kosmetiky značky Dermacol. S ohledem na skutečnost, že kosmetika Dermacol má svůj počátek ve Filmovém studiu Barrandov, Praha, dále proto, že společnost Alphaduct, a.s. je distributorem uvedené kosmetiky a v rámci distribuce užívá mj. slovní ochrannou známkou ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, kterou tato společnost vlastní, dospěl soud k závěru, že historické souvislosti zápisu slovní ochranné známky č. 164702 ve znění „FILMSTUDIO BARRANDOV DERMACOL“, respektive historii vzniku kosmetiky Dermacol nelze označit za irelevantní. Ostatně žalobce v podané žalobě ani neoznačil důvody, pro které výše popsané historické souvislosti považuje za irelevantní. Skutečnost, že kosmetika Dermacol je historicky spjata s filmovými studii na Barrandově, nemůže být popřena tím, že v současné době žalobce se společností Alphaduct, a.s. (a s osobou zúčastněnou) nespolupracuje, případně že společnost Alphaduct, a.s. sídlila v Brně.

Poukaz žalobce v rámci výše uvedené námitky na skutečnost, že ochranná známka obsahující prvky „FILMSTUDIO BARRANDOV“ je klamavá vůči veřejnosti, neboť je vyloučeno, aby subjekt se sídlem v Brně užíval pro kosmetiku označení „FILMSTUDIO BARRANDOV“, neshledal soud relevantní. Je tomu tak proto, že při posouzení návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podaného podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. je povinností správního orgánu zabývat se dle uvedených ustanovení a dále dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, č.j.: 1 As 3/2008 – 195 pouze otázkami, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítnatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítnatele, a konečně, zda neexistuje důvod, jež by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Otázka, zda napadená ochranná známka je, či není klamavá vůči veřejnosti, není pro posouzení tohoto návrhu ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. k) a rovněž uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu relevantní. Uvedenou námitkou se soud zabýval v rámci námitky žalobce, podle které ochranná známka bude klamat veřejnost ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že společnost Alphaduct, a.s. prokázala, že při podání přihlášky napadené ochranné známky byla v dobré víře a tím ospravedlnila své jednání, nebyly tak splněny předpoklady pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb.

Tvrzení žalobce, že prvky „Barrandov“, „Film“ a „Studio“, užívané pohromadě v rámci jednoho označení, jsou prvky příznačné pro žalobce a jeho produkci, neshledal soud oprávněným. Uvedené tvrzení žalobce prokazoval přehledem svých ochranných známek. Z přehledu ochranných známek žalobce lze dovodit toliko, že žalobce ve svých ochranných známkách užívá výše uvedené slovní prvky. Z přehledu ochranných známek žalobce však

nelze nikterak dovodit, že by tyto slovní prvky byly příznačné výlučně pro žalobce. Nahlédnutím do rejstříku ochranných známek lze snadno zjistit, že zde byly a jsou zapsány i další ochranné známky obsahující slovní prvek „Barrandov“ a „Film“ které nejsou vázány na žalobce (např. KRÁTKÝ FILM BARRANDOV, K Film Barrandov). Na základě shora uvedeného tak nelze mít za to, že slovní prvky „Barrandov“ a „Film“ jsou příznačné pro žalobce. Navíc žalobce nevyrábí a nedistribuuje kosmetické produkty a neposkytuje kosmetické služby. Průměrný spotřebitel se tak nesetká s kosmetickými výrobky a službami v souvislosti se žalobcem. Žalobce je filmovým studiem a jako tradiční filmové studio je i v podvědomí širší veřejnosti. Za tohoto stavu věci pak není ani možné, aby si průměrný spotřebitel u kosmetických výrobků vybavil právě žalobce. V této situaci je rovněž nutno vzít v úvahu grafickou podobu napadené ochranné známky, v rámci níž upoutá pozornost zejména růžové provedení dominantních písmen DC a nápis DERMACOL, a její zásadní odlišnost od grafických ochranných známek žalobce.

Prisvědčit nelze rovněž námitce žalobce, podle které je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když dovodil, že ochranná známka nebude klamat veřejnost ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. Tvrdil, že napadené známkové označení je klamavé směrem k veřejnosti a že závěry, které žalovaný učinil na stranách 21-24 napadeného rozhodnutí jsou spekulativní a účelové. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že na stránkách 21-24 se žalovaný zabýval posouzením klamavosti prvků „FILMSTUDIO“ a „BARRANDOV“, případně jejich spojení.

Pokud jde o slovní prvek „FILMSTUDIO“ soud (stejně jako Úřad) prisvědčil tvrzení žalobce, že jej bude průměrný spotřebitel vnímat jako označení místa určeného pro filmovou tvorbu, nikoliv jako výrobu nebo prodejnu kosmetiky. Uvedený slovní prvek totiž navozuje souvislost s filmovou produkcí. Vzhledem k tomu, že hlavním předmětem činnosti filmových studií je právě filmová tvorba, nikoliv výroba a distribuce kosmetických výrobků, nebude se průměrný spotřebitel, který si zakoupí kosmetický produkt se slovním prvkem „FILMSTUDIO“, domnívat, že tento kosmetický produkt vyrobilo filmové studio. Průměrný spotřebitel si jako klasického výrobce kosmetických produktů představí kosmetickou společnost. Od kosmetického produktu se slovním prvkem „FILMSTUDIO“ bude průměrný spotřebitel očekávat, že mu napomůže k dokonalému naličení filmových hvězd. Soud tak prisvědčil závěru žalovaného, že slovní prvek „FILMSTUDIO“ se nestal klamavým v důsledku užívání společností Alphaduct, a.s. Dle názoru soudu úsudek žalovaného o slovním prvku „FILMSTUDIO“ je rozumným a logickým závěrem, který vychází ze zjištěného skutkového stavu, a nikterak nevybočil z mezí správní úvahy daných zákonem č. 441/2003 Sb.

Obdobně v případě slovního prvku „BARRANDOV“. I v tomto případě lze prisvědčit žalovanému, že území Barrandova je známé, jako tradiční sídlo filmových ateliérů. Nejedná se o oblast, která by proslula výrobou kosmetiky. Vlastnosti a kvalita kosmetiky Dermacol nebyla a není touto lokalitou nikterak podmíněna. Toto označení se stalo součástí předmětné slovní ochranné známky v důsledku okolnosti, že kosmetika Dermacol byla vyvinuta pro Filmové studio Barrandov, Praha. Vzhledem k tomu, že vlastnosti kosmetiky Dermacol nejsou nikterak předurčeny zeměpisnou lokalitou Barrandov a dále protože tato lokalita v minulosti nikterak neproslula jako oblast tradiční výroby kosmetiky, nelze dospět k závěru, že by průměrný spotřebitel byl přítomností slovního prvku „Barrandov“ klamán o povaze nebo zeměpisném původu kosmetických výrobků. Správní uvážení žalovaného o tom, že v projednávaném případě nedojde ke klamání spotřebitele užíváním slovního prvku ochranné známky „BARRANDOV“ je tak plně v souladu s pravidly logiky a nevybočuje z mezí zákona č. 441/2003 Sb.

Skutečnost, že po slovním prvku „FILMSTUDIO“ následuje slovní prvek „BARRANDOV“ nemůže mít na výše uvedené posouzení vliv. Jednak proto, že před uvedenými slovními prvky je předřazeno dominantní spojení „DC DERMACOL“, jenž tedy zcela konkrétně poukazuje na kosmetiku Dermacol, a teprve až poté následuje spojení „FILMSTUDIO BARRANDOV“. Především však proto, že oba uvedené slovní prvky navozují souvislost s filmovou tvorbou, nikoliv s kosmetickými výrobky. Průměrný spotřebitel tak bude uvedené slovní spojení vnímat, buď jako odkaz na historii vzniku kosmetiky „DERMACOL“ (viz výše) nebo jako informaci o tom, že jde o kosmetiku, kterou používají maskéři filmových hvězd, tj. kosmetiku umožňující dokonalé filmové líčení. Sídlo společnost Alphaduct a.s. je v této souvislosti zcela podružné.

Námitka žalobce, podle které je názor žalovaného, že „...navrhovatel je filmovým studiem a jako takový je znám veřejnosti, ale nemá své ochranné známky zapsány pro kosmetické výrobky, kosmetiku neprodukuje, a tudíž ani veřejností s kosmetickými výrobky nemůže být spojován. Není žádný důvod pro to domnívat se, že spotřebitel mohl nabyt dojmu, že kosmetický výrobek opatřený napadenou ochrannou známkou bude spotřebitel spojovat s navrhovatelem...“, čistě spekulativní neshledal soud oprávněné. Je tomu tak proto, že i když lze přisvědčit tvrzení žalobce, že má velmi široký předmět podnikání, který zahrnuje i položky, které s provozem filmového studia nesouvisí, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce nevyrábí a nedistribuuje kosmetické produkty a neposkytuje kosmetické služby. Průměrný spotřebitel se tak nesetká s kosmetickými výrobky nebo službami v souvislosti se žalobcem. Za tohoto stavu věci pak není ani možné, aby si průměrný spotřebitel u kosmetických výrobků nebo služeb vybavil právě žalobce, případně očekával filmovou tvorbu žalobce. Úvahu žalovaného tak nelze označit za spekulativní.

S ohledem na výše uvedené soud námitce žalobce nepřisvědčil

Neoprávněné je tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný nezkoumal klamovost ochranné známky jako celku. K uvedené námitce soud předně poukazuje na návrh žalobce na prohlášení ochranné známky za neplatnou a rovněž na rozklad žalobce. V uvedených podání žalobce poukazoval zejména na klamovost slovních prvků „BARRANDOV“ a „FILMSTUDIO“ ve vztahu ke společnosti Alphaduct, a.s., přičemž zcela opominul přítomnost spojení „DC DERMACOL“ v napadené ochranné známce a její grafickou podobu. Obdobně tomu je ostatně i v podané žalobě. Z uvedeného důvodu rozhodnutí Úřadu a napadené rozhodnutí se v rámci vypořádání námitek žalobce věnují zejména posouzení klamavosti slovních prvků „BARRANDOV“ a „FILMSTUDIO“ ve vztahu ke společnosti Alphaduct, a.s. V prvostupňovém rozhodnutí však Úřad neopomněl zhodnotit rovněž spojení slovních prvků „BARRANDOV“ a „FILMSTUDIO“, když mj. konstatoval, že „...prvek „FILMSTUDIO“, zvláště pak ve spojení s prvkem BARRANDOV“, může být vnímán jako informace, že jde o kosmetiku určenou pro výrazné či extravagantní líčení, jaké používají maskéři filmových hvězd“. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný věnoval mj. posouzení námitek žalobce, podle které užívání slovních prvků „FILMSTUDIO/STUDIO“ a BARRANDOV“ společně v rámci jednoho označení je příznačné pro žalobce, s tím, že když zmíněné prvky budou obsaženy v rámci výrobku jiného subjektu, bude se spotřebitel domnívat, že jde o produkt žalobce bez ohledu na komoditu (viz strana 23-24 napadeného rozhodnutí). S ohledem na skutečnost, že žalobce ve svých podáních neuplatnil námitku klamavosti ochranné známky jako celku, když klamavost napadené slovní ochranné známky spatřoval zejména v užití slovních prvků „BARRANDOV“ a „FILMSTUDIO“, a touto námitkou se správní orgány zabývaly, neshledal soud tvrzení žalobce oprávněným.

Konečně nedůvodnou soud shledal námitku, podle které měl žalovaný přihlídnout k tvrzení žalobce, že přihlašovaná ochranná známka je klamavá a že se jedná ze strany přihlašovatele o jednání nekalosoutěžní.

K uvedené námitce soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobce v podaném rozkladu namítal, že jednání žalobce, spočívající v užití spojení „Filmstudie Barrandov“ s cílem oklamat zákazníky, dosáhnout jednostranné výhody a zisku ze spekulativní známkovoprávní transakce, je nejen v rozporu s ust. § 4 písm. g) a m) zákona č. 441/2003 Sb. a porušením práv žalobce ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., ale i nakolosoutěžním jednáním v rozsahu generální klauzule i skutkových podstat klamavé reklamy, klamavého označení zboží a služeb, vyvolání nebezpečí záměny a parazitování na pověsti.

K výše uvedené námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí předně zabýval návrhem žalobce na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 4 písm. m) téhož zákona, přičemž dospěl k závěru, že žalobce neuvedl veřejnoprávní důvody zápisné nezpůsobilosti napadeného označení. Z tohoto důvodu žalovaný shledal návrh žalobce podaný ve spojení s ust. § 4 písm. m) zákona č. 441/2003 Sb. za neopodstatněný. Rovněž návrhem žalobce podaným podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 4 písm. g) téhož zákona se žalovaný zabýval, a to s přihlédnutím k tvrzení žalobce o klamavosti napadeného označení, neboť obsahuje slovní prvky „Filmstudio“ a „Barrandov“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o neopodstatněnosti tohoto návrhu, neboť ať už slovní prvek „Filmstudio“, nebo slovní prvek „Barrandov“, případně užití obou těchto slovních prvků společností Alphaduct a.s. není klamavé. Ani tento návrh tak neshledal žalovaný opodstatněný. Konečně i návrh žalobce podaný podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. žalovaný posoudil, přičemž dospěl k závěru, že společnost Alphaduct a.s., jako vlastník napadené ochranné známky prokázala, že při podání přihlášky napadené ochranné známky byla v dobré víře a tím ospravedlnila své jednání. Nebyly tak splněny předpoklady pro prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný náležitým způsobem přihlédl k tvrzením žalobce o klamavosti napadené ochranné známky.

Zároveň žalovaný k výše uvedené námitce v napadeném rozhodnutí sdělil, že není oprávněn vyjádřit se k tvrzení žalobce, zda jednání vlastníka napadené ochranné známky je i jednáním nekalosoutěžním, protože řešení této otázky není v pravomoci Úřadu. Dle náhledu soudu žalovaný postupoval v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb., když odmítl zabývat se posouzením jednání vlastníka napadené ochranné známky z hlediska generální klauzule a jednotlivých skutkových podstat nekalosoutěžního jednání. Žalobce podal návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle zákona č. 441/2003 Sb., konkrétně podle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. ve spojení s ust. § 4 písm. g) a m) a podle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k). Bylo tak povinností žalovaného a Úřadu se uvedeným návrhem zabývat, a tedy mj. posoudit zda napadená ochranná známka je klamavá vůči veřejnosti, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby. Výše uvedené povinnost žalovaný stejně jako Úřad dostal (viz výše), a to v intencích žalobcem poukazovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30.5.2002. Skutečnost, zda jednání vlastníka napadené ochranné známky naplňuje znaky skutkové podstaty nekalosoutěžního jednání (ať už generální klauzule či jednotlivých skutkových podstat) není žalovaný podle zákona č. 441/2003 Sb. oprávněn posoudit, k tomu je příslušný výlučně soud. Žalovaný tak nepochybil, jestliže se odmítl zabývat posouzením jednání vlastníka ochranné známky z hlediska toho, zda se jedná o nekalosoutěžní jednání, či nikoliv.

S ohledem na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzoval námitku žalobce o klamavosti napadené ochranné známky, přičemž se odmítl toliko zabývat otázkou, zda jednání vlastníka napadené ochranné známky lze označit rovněž za nekalosoutěžní, neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě správného skutkového zjištění a právního posouzení a jsou řádně odůvodněna. Správní uvážení žalovaného a Úřadu je rozumným a logickým hodnocením skutkového stavu, nelze jej tak označit za spekulativní a účelové. Z uvedeného důvodu soud neshledal, že by správní orgány vybočily z mezí stanovených zákonem č. 441/2003 Sb., případně judikatury správních soudů.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce a žalovaný nevyjádřili ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

O nákladech osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. května 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.